

der pludselig en Bestemmelse om, at han skal tage en anden Stævningsmand med eller i alt Fald en anden god Mand. Jeg tror, der har været ganske almindelig Enighed om, at denne Bestemmelse i Retsplejelovens § 146, 3die Stykke, som jeg ikke har set er blevet gjort til Genstand for særlig Behandling under de hidtidige Behandlinger af Retsplejeloven, i Virkeligheden er temmelig overflødig, og derfor har der ogsaa været almindelig Enighed om at faa den hævet.

Dernæst kommer det nye, det, som er Tillæg til Retsplejeloven, Forkyndelse gennem Postvæsenet. Jeg kan give det ærede Medlem Ret i, at i hvilket Omfang denne Forkyndelsesmaade vil blive brugt, kan man naturligvis ikke paa Forhaand vide. Jeg tror dog, den vil blive brugt en Del, men, som sagt, det kan kun Fremtiden vise. Der er kun eet Punkt, hvor den absolut vil finde god Anvendelse. Det er den specielle Regel, der indeholdes i § 10, om, at ved Ankestævning kan Forkyndelse fra overordnet til underordnet Ret. foretages gennem Justitskontoret. Der er ingen Tvivl om, at det vil blive benyttet i alle Tilfælde. Det er en ganske ubegrundet Uriemighed, at Stævningen saa altid skal forkyndes for Underretsdommeren fra Overretsdommeren. En Meddelelse fra Højesteret til Overretten eller Underretsdommeren om, at den og den Sag er indanket, tilfredsstiller fuldt ud.

Saa kom det ærede Medlem ind paa det Spørgsmaal, som har været Hovedtvistepunktet ved Behandlingen af dette Lovforslag i Folketinget, nemlig: Skal man gaa den Vej, Lovforslaget foreslaar, at lade Postforsendelsen ske via Retskontoret, eller skal man tillade Parten eller hans Sagfører at bringe Genparten af Stævningen direkte paa Postkontoret? Det ærede Medlem fremdrog fuldstændig rigtigt, at nogen Lettelse kunde der maaske blive, hvis man gav den sidste Regel, men at det til Gengæld kan gaa ud over Sikkerheden. Jeg er enig med det ærede Medlem heri, men skal dog tilføje, at Sagførerforeningens Skrivelse jo kun gaar ud paa, at det vilde blive lettere for Udenretsstævninger, medens den derimod undlader at omtale Retsstævninger og de hyppigste af alle Forkyndelser; Indkaldelse til Forligskommissionen, saa jeg tror ogsaa, at i det hele og store vil Ministeriets Forslag medføre større Lettelse for Sagførerne end det af Sagførerforeningen selv skitserede. Men det ærede 8de Medlem pegede ganske rigtigt paa det, som er Kærnen her, at det er et Hensyn,

som først maa tages i anden Række, og at det første Hensyn er Sikkerheden ved Forkyndelsen: at man er sikker paa, at det, som ligger inden i det anbefalede Brev, er en Indkaldelse til at møde i den og den Sag, til den og den Tid, paa det og det Sted. Og dér har det ærede Medlem jo Ret i, at Sikkerhedsfordringerne skærpes, i det Øjeblik man føjer ind i Loven, at Genparten skal bekræftes af Retskontoret. Det er ganske utvivlsomt, og jeg udtalte mig ogsaa derom ved Lovforslagets anden Behandling i Folketinget, idet jeg sagde: Den Fordring, som et Mindretal i Folketinget stiller, gaar ud paa at slappe Sikkerhedsfordringen; jeg kunde have forstaaet, om man var gaaet den modsatte Vej og havde forlangt, at Genparten skulde være bekræftet af Retskontoret. Det er egentlig vist ogsaa det eneste Punkt, hvor det ærede Medlem kunde tænke sig at gøre Forandring i Lovforslaget, og det kan udmærket godt være Genstand for Forhandling, thi jeg indrømmer selvfølgelig, at det, som det ærede Medlem ønskede, er sikrere og bedre. Men naar Ministeriet efter Overvejelse — vi har drøftet det Spørgsmaal — ikke gik til det, var det, som det ærede Medlem ganske rigtigt formodede, af Hensyn til Retskontorerne. Paa disse er de meget betænkelige ved det forøgede Arbejde, som de senere Aars Love har givet dem, og de beder altid om, at man undgaar at lægge mere Arbejde paa dem. Derfor har Ministeriet ment, at man maaske kunde undgaa at indføre den Bestemmelse, at Retskontoret skal konferere Genpart og Original, idet man er gaaet ud fra, at ethvert Retskontor selvfølgelig vil sikre sig, at det, de lægger i Konvolutten og sender ud som Genpart, i alt Fald er saa konformt med Originaldokumentet, at Navnene er rigtige og Indkaldelsen rigtig med Hensyn til Tid og Sted. At de forvisser sig derom, mener jeg, ligger til Dels i selve Lovens Ord om, at det skal være en Genpart, Retskontoret udsender. Derefter vil man dog forvisse sig saa meget om Konformitet i det, som er det vigtige, mellem Originalen og det, som gælder for Genpart. Jeg giver det ærede Medlem Ret i, at i de fleste Tilfælde er Stævningen et ganske kort Dokument, i Almindelighed drejer det sig kun om Udfyldningen af et Skema, men i visse Sager kan Stævningen være mange Ark lang — det gælder navnlig ogsaa Forligsindkaldelser —, og dér kunde det maaske blive for besværligt, naar Retskontoret skulde foretage den betydelige Konference af de Punkter, som er ganske